

L'ombre

Umbră

Ediție bilingvă

Traducere din limba franceză
de Iulian Curuia

Chapitre 1

Ce matin, comme tous les jours de classe, je me suis levé à sept heures. Autant que je m'en souviennne, j'ai alors exécuté les gestes habituels : douche rapide, coup de peigne, jean, pull, chaussettes, lit fait à la hâte... Oui, je suis sûr d'avoir procédé à ce rituel sans y avoir dérogé d'une virgule. D'ailleurs, jusque-là, je n'avais rien remarqué d'anormal.

J'ai ensuite rejoint ma petite soeur Julie et mes parents à la cuisine et j'ai avalé mon petit déjeuner : lait, céréales, jus d'orange, deux tartines... Exactement comme d'habitude. Puis je les ai embrassés, j'ai enfilé mon blouson, saisi mon sac de cours et je suis sorti en claironnant, comme je le fais chaque matin, un « salut-bonne-journée-à-ce-soir ». J'ai dévalé les quatre étages en sifflotant et je me suis retrouvé dans la rue, où a déboulé Quentin au pas de course.

— Salut, Tom ! m'a-t-il lancé avec son éternelle bonne humeur. Désolé, je suis un peu en retard, mais figure-toi que je me suis encore pointé à ton ancienne adresse. Je n'arrive pas à me mettre dans la tête que tu as déménagé et que tu es rue de Charenton, maintenant. C'est idiot, surtout que t'es beaucoup plus près de chez moi qu'avant.

— Moi non plus je ne m'y fais pas à cet appart'. Bien sûr, c'est mieux de ne plus avoir à partager ma chambre avec Julie, mais... Je ne sais pas. Je ne m'y fais pas.

Capitolul 1

În dimineața aceea, ca în toate zilele de școală, m-am trezit la ora șapte. Din câte-mi aduc aminte, am urmat rutina obișnuită: am făcut un duș rapid, m-am pieptănat repede, mi-am tras blugii pe mine, puloverul, șosetele, și-am făcut patul în grabă. Da, sunt sigur că am respectat întregul ritual fără să mă abat deloc de la el. De altfel, încă nu observasem nimic ieșit din comun.

După care m-am alăturat soră-mii mai mici, Julie, și părinților mei în bucătărie și mi-am înfulecat micul dejun: lapte, cereale, suc de portocale, două tartine... Exact ca de obicei. Pe urmă i-am pupat, am tras geaca pe mine, mi-am luat ghiozdanul și-am plecat trâmbițând un „salut-zi-bună-ne-vedem-diseară”. Am coborât în viteză cele patru etaje, fluierând, și-am ieșit în stradă, unde a apărut și Quentin în pas alergător.

— Salut, Tom! mi-a strigat el, cu eterna lui bună dispoziție. Scuze, am întârziat puțin, dar închipuie-ți, m-am dus la vechea ta adresă. Tot nu-mi intră în cap că te-ai mutat și că acum stai pe strada Charenton. E o prostie, mai ales că aici ești mult mai aproape de mine decât înainte.

— Nici eu nu mă obișnuiesc cu apartamentul ăsta. Firește, este mai bine decât să fiu nevoit să împart camera cu Julie, dar... Nu știu. Nu mă pot obișnui și pace.

— Il faut du temps pour s'habituer à un nouvel endroit ! m'a rassuré mon ami. Bon, on se grouille, on est en retard !

Il avait raison. Le panneau d'affichage municipal sur le trottoir d'en face indiquait déjà 7 heures 47.

C'est donc à 7 heures 47 précises que j'ai noté sa présence pour la première fois.

J'ai agrippé le bras de Quentin.

— Hé, qu'est-ce qu'il y a, Tom ? T'es tout pâle ! Et pourquoi tu me regardes comme ça ? On dirait que t'as vu un fantôme !

« Tu ne crois pas si bien dire ! » lui aurais-je répondu si une boule ne m'avait obstrué la gorge, m'empêchant d'émettre le moindre son. Mon regard s'est à nouveau posé à l'endroit exact où elle avait surgi quelques secondes plus tôt. Mais plus rien. Tout était redevenu parfaitement normal. J'ai fait un pas, puis un autre plus grand, puis un troisième tout en gardant les yeux rivés au sol. Pris de vertige, j'ai eu l'impression de vaciller sur mes jambes.

— Qu'est-ce qui te prend ? s'est encore inquiété Quentin, qui visiblement ne comprenait pas grand-chose à mon manège. Ça ne va pas, Tom ?

— Non, ça ne va pas. Excuse-moi, j'ai eu un vertige ou un truc comme ça. Ça ne m'était encore jamais arrivé. Je dois être fatigué.

— Normal, on est tous fatigués. On croule sous le boulot. Faudrait dire aux profs de se calmer un peu. Vivement les vacances !

Il m'a posé une main réconfortante sur l'épaule. C'est vraiment un gars sympa, ce Quentin. Mon ami de toujours sur lequel je peux compter. Mais comment lui expliquer ce qui venait de se passer ? D'ailleurs, cela s'était-il seulement passé ? Non, ce n'était qu'une hallucination, pure et simple ! Un vertige, un malaise... Rien d'autre.

— Oui, vivement les vacances ! ai-je lancé en lui emboîtant le pas, décidé à chasser l'incident de mon esprit.

À l'arrivée au collège, mon malaise s'était dissipé.

— Îți trebuie timp ca să te deprinzi cu un loc nou, m-a încurajat prietenul meu. Gata, hai s-o ștergem. Am întârziat!

Avea dreptate. Panoul de afișaj municipal de pe trotuarul din față arăta deja 7:47.

Așa se face că știu că era fix 7:47 când am văzut-o prima oară.

L-am prins pe Quentin de braț.

— Hei, ce-ai pățit, Tom? Ești alb la față. Și de ce te uiți așa la mine? Zici c-ai văzut o fantomă.

„Nici n-ai fi putut-o nimeri mai bine!“ i-aș fi răspuns dacă nu mi s-ar fi pus un nod în gât, împiedicându-mă să scot și cel mai mic sunet.

M-am mai uitat o dată spre locul în care apăruse cu câteva secunde mai devreme. Dar n-am mai văzut nimic. Totul arăta perfect normal. Am mai făcut un pas, apoi un altul mai mare, urmat de un al treilea, cu ochii pironiți în pământ. Mă luase amețeala și aveam impresia că nu mă țin bine pe picioare.

— Ce-ai pățit? s-a neliniștit Quentin, care se vede că nu înțelegea mare lucru din purtările mele bizare. Nu te simți bine, Tom?

— Nu, deloc. Iartă-mă, m-a luat cu amețeală sau ceva. Nu mi s-a mai întâmplat până acum. Probabil că-s obosit.

— Cred și eu că ești. Cu toții suntem obosiți. Ne dărâmă temele astea. Trebuie să le spunem profilor să o lase mai ușor. Să vină vacanța!

Mi-a pus mâna pe umăr ca să mă liniștească. Chiar e un tip simpatic Quentin ăsta. Prietenul meu dintotdeauna, pe care mă pot baza. Dar cum să-i explic ceea ce tocmai se întâmplase? De altfel, oare chiar se întâmplase? Nu, n-avea cum, fusese doar o halucinație, atâta tot! O amețeală, o stare de rău... Nimic altceva.

— Da, să vină vacanța! i-am zis eu, potrivindu-mi pasul cu al lui, hotărât să-mi alung întâmplarea din minte.

Când am ajuns la școală, starea de rău îmi trecuse.

La matinée s'est déroulée de manière tout à fait normale, agrémentée par deux délicieuses heures de contrôle de maths. De temps à autre, je regardais du côté de Quentin, visiblement inquiet pour moi. Je le rassurais d'un sourire. Mon coup de pompe, car il ne pouvait s'agir que de cela, avait bel et bien disparu.

En fin de matinée, j'avais oublié l'incident du matin.

Les cours terminés, nous avons repris le chemin du retour, essayant, comme d'habitude, de nous faire remarquer par les filles, sans plus de succès qu'à l'ordinaire. Il faut dire que, malgré nos quinze ans, ni Quentin ni moi ne sommes des as de la séduction ; côté coeur, pour nous, c'est le calme plat.

En atteignant la porte cochère de mon immeuble, j'avoue que j'ai eu un moment d'hésitation. Mais je me suis repris d'emblée. Il n'y avait rien. Tout était normal. Et j'ai même réussi à me moquer de mon appréhension.

J'ai tapé le mot « paranormal » sur mon ordinateur, et j'ai passé la soirée à surfer sur des sites délirants. Entre ceux qui prétendaient faire voler les tables et les autres qui disaient parler aux morts, c'était n'importe quoi ! En tout cas, rien à voir avec ce qui m'était arrivé.

Mais le lendemain matin, en sortant de chez moi, le même phénomène s'est reproduit !

À l'identique. Le choc total. Ce fut aussi furtif que la veille. Mes jambes se sont mises à flageoler et mon corps à trembler. Cette fois, je n'ai pas osé le dire à Quentin, qui n'avait rien remarqué, et j'ai poursuivi mon chemin mais sans arriver à prêter la moindre attention à ses propos. Au bout d'un moment, Quentin s'est rendu compte que quelque chose ne tournait pas rond et m'a dit :

— Tom, tu devrais aller voir un médecin. T'as vraiment pas l'air dans ton assiette. T'as une mine de déterré.

« Normal, ai-je failli rétorquer, j'ai passé ma soirée d'hier en compagnie de spectres et d'esprits ! » Mais je me suis tu.

Dimineața a decurs ca de obicei, asezonată cu două ore minunate, în care am dat lucrare de control la mate. Din când în când îi mai aruncam câte o privire lui Quentin, care era vădit îngrijorat pentru mine. Am încercat să-l liniștesc, zâmbindu-i. Oboseala mea subită, căci nu putea fi vorba decât despre asta, chiar dispăruse.

Până la prânz uitasem deja întâmplarea de dimineață.

După ore, am apucat-o iarăși pe drumul spre casă, încercând – ca de obicei – să le facem cumva pe fete să ne bage în seamă, fără să avem însă mai mult succes decât în alte zile. Trebuie spus că, în ciuda celor cincisprezece ani ai noștri, nici eu, nici Quentin nu suntem niște maeștri ai seducției. În treburile inimii, pauză.

La intrarea clădirii în care stau, recunosc că am avut un moment de ezitare. Dar mi-am revenit imediat. Nu era nimic acolo. Totul era normal. Și-am reușit chiar să râd singur de temerile mele.

Am căutat „paranormal“ pe internet și mi-am petrecut noaptea pe tot felul de site-uri fanteziste. Numai abureli, de la unii care pretindeau că pot să facă mesele să leviteze până la alții care ziceau că pot vorbi cu morții. Oricum, n-aveau nimic de-a face cu ce mi se întâmplase mie.

Dar a doua zi dimineața, când am ieșit din casă, mi s-a întâmplat exact același lucru!

Identic. Un șoc total. S-a întâmplat la fel de repede ca în ajun. Au început să-mi tremure genunchii și să dărdâi din toate încheieturile. De data asta, n-am mai îndrăznit să-i zic nimic lui Quentin, care nu observase nimic, așa că mi-am văzut de drum, dar fără să pot da atenție conversației. După o vreme, Quentin și-a dat seama că e ceva în neregulă și mi-a zis:

— Tom, tu ar trebui să mergi la doctor. Nu prea pari în apele tale. Ești alb ca varul la față.

„Firește“, ar fi trebuit să-i răspund, „că doar mi-am petrecut seara de ieri în compania spiritelor și a fantomelor“. Dar am tăcut.

Quentin n'y aurait rien compris.

Respect p La journée s'est passée sans encombre.

Pourtant, le soir, quand je suis rentré chez moi, j'avais les tripes nouées. J'ai poussé la porte cochère que j'ai aussitôt refermée derrière moi.

J'étais seul.

Pour m'en assurer, j'ai entrebâillé la porte et jeté un oeil à l'extérieur. J'ai manqué hurler en constatant qu'elle m'attendait, là, sur le trottoir, me narguant presque, l'ombre de cette fille que je ne connaissais pas.

Quentin n-ar fi înțeles nimic.

Respect pentru oamenii și cărțile

Ziua s-a scurs fără incidente.

Dar seara, când m-am întors acasă, parcă aveam un gol în stomac. Am împins poarta de la intrare și am tras-o imediat după mine.

Eram singur.

Dar ca să fiu sigur, am întredeschis ușa și-am aruncat o privire afară. Mai că am țipat când am văzut că mă aștepta acolo, pe trotuar, aproape sfidându-mă, umbra acestei fete pe care nu o cunoșteam.